

— Где сж малкитѣ, — вика то, — нося имъ единъ клюнъ житце да имъ омѣсишъ погача!

— Ето ги, — люпятъ се, Врабчо! — отвръща тя и се надига.

— Да сж здрави, да прелетятъ океана, пъкъ азъ, нали сж ми слаби крилата, пакъ ще остана тукъ при дѣдо Мангеланъ.

— Ехъ, ти ни вършишъ голѣмо добро, гдето понаглеждашъ нашата кжца и на пролѣтъ я метешъ съ опашката. Чудя се какъвъ подаръкъ да ти донеса отъ топлитѣ страни!

— Искамъ да ми донесешъ една крокодилска сълза, не съмъ виждалъ таквозъ нѣщо.

— Не мога да ти донеса такъвъ подаръкъ. Миналото лѣто на дѣдо ми дѣдо му глътна една крокодилска сълза, задави се и се търкули на земята. Но ти пази нашата кжца, пъкъ азъ все ще намѣря нѣщо да ти се отблагодаря.

— Тогава донеси ми единъ крокодилъ.

— Ти лудъ ли си, Врабчо? Виждалъ ли си крокодилъ? Той е грамадно животно.

— Колко мене ли е?

— По-голѣмо!

— Донеси ми тогава единъ носорогъ.

— Че то е пъкъ още по-голѣмо и отъ крокодила!

— Ха, тогава единъ слонъ и единъ лъвъ, ще си ги гледамъ като шарени пилета, ще имъ плисамъ читѣ съ вода отъ кладенчето въ гората.

— Ехъ, Врабчо, съ тебе не мога да се разбера. Та такива животни ще те лапнатъ като бубулечка и корема имъ е толкова голѣмъ, че ще си хвърчишъ вътре свободно!

— Тогава каквото искашъ. Но, колко за кжщата — дума да нѣма. Тука има едно немирно момче, внучето на дѣдо Мангеланъ, то обича да троши кжщитѣ. Ушитѣ му дърпатъ всѣки день, та вѣрвамъ да се поправи.

— Ехъ това не е нищо, братко, Врабчо! — отвърна ластовицата. — Ти знаешъ ли историята на моята рана. Ко-

